

Az én 56-om

FEUILLETON - LXV. évfolyam, 42. szám, 2021. október 22.

Aztán 10 óra felé érkezett meg egy kétszemélyes, erősen kapatos különítmény. S. úr, a szemetes, fekete télikabátban, és A. úr bőrdíszműves, zöld lódenben, vállán első világháborús szuronyos karabély. Ezt onnan tudom, hogy apám megkérdezte A. urat, hogy tudja-e használni a fegyvert, aki nemmel válaszolt. Apám elkérte a puskát szétszedte, összerakta, közben részletesen - mint a kiképzésnél - magyarázott. A. úr csodálattal hallgatta, aztán rátért a tárgyra. Hát Haskó úr, arról lenne szó, hogy magát fel kellene akasztanunk. Központi utasítás. Hol van a központ? - kérdezte apám. Az titok, mondta a szemetes. Illetve nem tudjuk, mondta a bőrdíszműves. Értem, mondta apám, akit nem először, nem is másodszor ítélt halálra valamilyen központ. És határidő van? Az nincs! - nézett egymásra a két forradalmár. Akkor előbb igyunk valamit - ajánlotta apám. Bement a házba, kihozott egy liter cseresznyepálinkát és három poharat. Koccintottak.